

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/235/2019
Identifikačné číslo spisu:	6107207365
Dátum vydania rozhodnutia:	31.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6107207365.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. Z., bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. Magdou Jaňovkovou, advokátkou, so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 30, proti žalovanému M. U., bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. Jozefom Švarcom, advokátom, so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 41, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 10C/59/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. apríla 2018 sp. zn. 16Co/95/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. decembra 2016 č. k. 10C/59/2007-446 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal byť číslo X v obytnom dome súp. č. XXXX postavenom na parc. č. KN 4563, 4564 na adrese K. s podielom na spoločných častiach, zariadeniach a pozemku, zapísaný na LV č. XXXX pre k. ú. K. v zostatkovej hodnote 111.000 eur, televízny prijímač zn. Orava v zostatkovej hodnote 30 eur, chladničku mini zn. Goldstar v zostatkovej hodnote 20 eur, vežu a domáce kino zn. Philips spolu v zostatkovej hodnote 300 eur, kuchynský riad zn. Univerzal a jedálenský príbor zn. Senator 6 zn. Zepter spolu v zostatkovej hodnote 100 eur, videorekordér zn. Philips v zostatkovej hodnote 100 eur, vysávač zn. Eta v zostatkovej hodnote 5 eur, koženú sedáciu súpravu zn. Anderia v zostatkovej hodnote 300 eur, vedro na popol ku krbu zn. Amphora v zostatkovej hodnote 5 eur, osobný počítač zn. Pentium 324 v zostatkovej hodnote 10 eur. Do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz v zostatkovej hodnote 5.974,90 eur, kameru zn. Sony s príslušenstvom (kazety, káble) spolu v zostatkovej hodnote 300 eur, statív ku kamere ROW1 v zostatkovej hodnote 30 eur, rozbočovač audio zn. Hama v zostatkovej hodnote 5 eur, discman zn. Sony s príslušenstvom spolu v zostatkovej hodnote 30 eur, mikrovlnnú rúru zn. Moulinex s príslušenstvom spolu v zostatkovej hodnote 20 eur, minisystém zn. Aiwa v zostatkovej hodnote 30 eur, hnedú sklenenú obedovú súpravu, poháre a šálky spolu v zostatkovej hodnote 20 eur, 160 ks CD a MP 3 spolu v zostatkovej hodnote 20 eur,

magnetofónové kazety v zostatkovej hodnote 10 eur, vŕtačku zn. Narex 220 V v zostatkovej hodnote 10 eur, kufrik s pracovným náradím spolu v zostatkovej hodnote 10 eur, merací prístroj v zostatkovej hodnote 5 eur, predlžovacie káble na 220 V spolu v zostatkovej hodnote 10 eur, teplovzdušný ohrievač v zostatkovej hodnote 10 eur. Žalobkyni prikázal na úhradu zostatok stavebného úveru v O. č. XXXXXXXX X XX v sume 1.705,70 eur, zostatok stavebného úveru v O. č. XXXXXXXX X XX v sume 1.450,51 eur, 55 % zostatku medziúveru v O. č. XXXXXXXX X XX v sume 21.060,50 eur a žalovanému prikázal na úhradu zostatok v O. č. XXXXXXXX X XX v sume 3.194,17 eur a 45 % zostatku medziúveru v O. č. XXXXXXXX X XX v sume 17.231,32 eur. Zároveň rozhodol, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému na úplné vyrovnanie sumu 50.796,94 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia a rozhodol, že žalobkyňa a žalovaný sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok v sume 4.889,50 eur na účet súdu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zostatkovú hodnotu bytu určil na základe stanovísk súdnych znalcov, ktoré považoval za presvedčivejšie ako odhady realitných kancelárií, na základe čoho tak určil zostatkovú hodnotu bytu s príslušenstvom v sume 111.000 eur po odpočítaní škody a predpokladaných nákladov na opravu strechy od znalcom určenej všeobecnej ceny. Ďalej dôvodil, že ku dňu vyporiadania BSM predstavovali celkové aktíva sumu 118.354,90 eur, celkové pasíva sumu 44.642,20 eur. Vzhľadom na to, že žalobkyni boli priznané veci v hodnote 87.653,29 eur a žalovanému v hodnote 13.940,59 eur, uložil žalobkyni zaplatiť žalovanému na úplné vyrovnanie sumu 50.796,94 eur. Nakoľko ani jedna strana nebola v konaní úspešná, súd prvej inštancie i s prihladením na povahu sporu nepriznal ani jednej právo na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 19. apríla 2018 sp. zn. 16Co/95/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil vo vzťahu k námietke žalobkyne týkajúcej sa nezohľadnenia investícií z jej výlučného majetku do nehnuteľnosti na ulici Z. patriacej do BSM tým, že v danom prípade bolo dôkazné bremeno na žalobkyni. Z výpovede matky žalobkyne vyplýva, že peňažné prostriedky pri stavbe nehnuteľnosti darovali s manželom obidvom bezpodielovým spoluvlastníkom a išlo o peniaze na byt a zariadenie pre obidvoch. Vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že žalobkyňa nepreukázala, že finančné prostriedky investované do bytu boli jej výučným majetkom. Vo vzťahu k tvrdeným výdavkom vynaloženým v roku 2004 a na začiatku roka 2005 týkajúcich sa a úhrady nedoplatkov do spoločenstva vlastníkov, odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa rovnako nepreukázala, že ide o úhradu výdavkov z jej výlučného majetku. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že uvedené odvolacie námietky žalobkyne nepovažoval za dôvodné a tak závažné, aby mali za následok zmenu rozhodnutia, prípadne jeho zrušenie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na § 420 písm. f/ CSP a poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vo vzťahu k dovolanej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP uviedla, že odvolací súd v rozpore s vykonanými dôkazmi nezohľadnil vnesené investície do spoločného majetku. Doplnila, že súd prvej inštancie k vneseným investíciám nemal zásadné odôvodnenie a preto má za to, že závery odvolacieho súdu nerešpektujú vykonané dôkazy, ale práve naopak sú s nimi v rozpore. Dovolateľka taktiež poukázala na arbitrárnosť toho, že neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k úhrade sumy 2.655,51 eur ako investíciu zo svojho majetku do nehnuteľnosti patriacej do BSM. A to napriek vyjadreniu žalovaného, že v roku 2005 už nemohol zasahovať do príjmov a výdavkov, pretože v danom roku už spoločne nehospodárili. V tejto súvislosti namietala aj to, že rozpis nedoplatkov bol v spise predložený a odmietnutie tohto dôkazu a zákonného postupu nepotrebuje ďalšie dokazovanie. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedla, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke nezohľadnenia vnesených investícií do spoločného majetku. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný k dovolaniu uviedol, že ho považuje za nedôvodné a navrhol, aby dovolací súd dovolanie dovolateľky zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, ktoré má predpísané náležitosti (§ 428 CSP), podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

6. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

9. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a) prípustný predmet, b) lehota na podanie dovolania, c) náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

9.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

10. Teda ako je uvedené v bode 4., dovolateľka v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP uviedla, že odvolací súd k vneseným investíciám nemal zásadné odôvodnenie a preto má za to, že závery odvolacieho súdu nerešpektujú vykonané dôkazy, ale práve naopak sú s nimi v rozpore. Dovolateľka taktiež poukázala na arbitrárnosť toho, že neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k úhrade sumy 2.655,51 eur ako investíciu zo svojho majetku do nehnuteľnosti patriacej do BSM a to napriek vyjadreniu žalovaného, že v roku 2005 už nemohol zasahovať do príjmov a výdavkov, pretože v danom roku už spoločne nehospodárili. V tejto súvislosti namietala aj to, že rozpis nedoplatkov bol v spise predložený a odmietnutie tohto dôkazu a zákonného postupu nepotrebuje ďalšie dokazovanie.

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku

všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namietala, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

12. V súvislosti s uvedenou námietkou arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

13. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobkyňa domáhala, čo navrhoval žalovaný, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil a vysvetlil, že nezohľadnenie investícií z výlučného majetku žalobkyne do nehnuteľností na ul. Z. patriacej do BSM je v tomto prípade významná otázka dôkazného bremena zaťažujúca povinnosťou preukázať skutkové tvrdenia, ktoré sú založené na rozporných tvrdeniach bývalých bezpodielových manželov. Žalobkyňa tvrdila, že do nehnuteľnosti investovala peňažné prostriedky získané darom od svojich rodičov, ktorú skutkovú okolnosť popieral žalovaný. Dôkazné bremeno tak zaťažovalo žalobkyňu. Svedkyňa M. Z., matka žalobkyne na pojednávaní potvrdila, že peňažné prostriedky pri stavbe nehnuteľnosti darovali s manželom obidvom bezpodielovým spoluvlastníkom a išlo o peniaze na byt a zariadenie pre obidvoch, teda pre žalobkyňu aj žalovaného. Žalobkyňa preto vierohodne nepreukázala, že finančné prostriedky investované do kúpy a zariadenia bytu boli jej výlučným majetkom. Taktiež vo vzťahu k tvrdeným výdavkom vynaloženým žalobkyňou v roku 2004 a na začiatku roka 2005, a to k úhrade nedoplatkov do spoločenstva vlastníkov bytov vo výške 248,88 eur, nedoplatku za elektrinu za rok 2004 vo výške 156,80 eur a časti nedoplatkov za január 2005 vo výške 109,14 eur žalobkyňa rovnako nepreukázala, že ide o úhradu výdavkov z jej výlučného majetku, čím tak existencia označených výdavkov, ich výška ani

úhrada z peňažných prostriedkov patriacich výlučne žalobkyni preukázané neboli. Rovnako z dokazovania vyplynulo, že žalovaný spoločnú domácnosť opustil 12. marca 2005, preto ak žalobkyňa platila výdavky v období roku 2004 a na začiatku roka 2005 išlo o úhradu výdavkov z prostriedkov patriacich do BSM, keďže opak preukázaný nebol. Žalobkyňa rovnako neunesla dôkazné bremeno ani vo vzťahu k tvrdenej úhrade sumy 2.655,51 eur ako investície zo svojho majetku do nehnuteľnosti patriacej do BSM. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvorí z hľadiska jeho predmetu jeden celok (sp. zn. IV. ÚS 372/2008, IV. ÚS 350/2009). Obsah spisu preto nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

14. K námietke dovolateľky týkajúcej sa hodnotenia a nevykonania dôkazu, dovolací súd dopĺňa, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

15. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uvádza, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

16. Pokiaľ dovolateľka v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jej názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ n a myslí; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže ale najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

17. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľky vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

18. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.